



Нѣкога, много отдавна, шурчето работѣше като всички хора. Измаже кѣщичката си, докара дърва, напълни хамбара си съ житце, па духне ли студениятъ вѣтъръ, и снѣгъ покрие земята, откачи цигулката си, опъне струнитѣ, па като засвири, вѣтърътъ стихне да го слуша.

Свирѣше шурчето, но само презъ зимата. Лѣте се изтрепваше отъ работа. Но нѣмаше тогава кой да подслажда живота на уморенитѣ косачи и жетвари.

Едно лѣто слънцето грѣеше по-силно отъ всѣкога. Потъ струеше отъ челата на младитѣ жетварки. Опитаха се да подхванатъ пѣсень — не могатъ. Слънцето имъ пресушило гърлата. Натжжиха се.

Тѣкмо тогава оттамъ мина шурчето. Видѣ мжката имъ. Сне отъ рамо чувалчето съ жито, настрои цигулката си и подхвана

весела пѣсень. Чу го вѣтърътъ отъ близката гора и се спустна къмъ нивята да послуша. Хладъ погали лицата на жетваркитѣ. Развеселиха се. Отново заблестѣха вититѣ сърпове.

Когато вечерътъ жетваркитѣ се връщаха въ село, пѣсенята на шурчето ги изпращаше.

На другия день шурчето не отиде на работа. Зачака въ полето. Щомъ умората налегна жетваркитѣ, то отново засвири. Това се заповтаря всѣки день.

Мина лѣтото. Скоро есенята се зададе. Уплашиха се дърветата. Листата имъ пребледнѣха, пожълтѣха и окапаха. Стрѣсна се шурчето. Нѣмаше нищичко вкѣщи, а да събира сега храна е вече късно. Една сутринъ се събуди изтрѣпнало отъ студъ. Снѣгътъ бѣ застлалъ земята. Ами сега? Спомни си тогава за своята съседка мравката и ре-